

ZVON

leden/january

2016

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Nový oltář s vánoční výzdobou
v kostele Panny Marie Karmelské-Astoria, NY

Anděl OPATROVNÍK

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

České slovo opatrovat znamená “být pozorný vůči tomu, co mi patří”, hlídat to, chránit to. V Čechách známe tohoto anděla spíše jako anděla strážce. Od doby, kdy u nás střežila nevinné vězně stráž veřejné bezpečnosti, má však označení “strážce” nepříjemnou příchut'. Proto matka malé dítě spíše opatruje, než střeží. Opatrovat tedy znamená zacházet pozorně, učenlivě a obezřetně se vším, co prožíváme, co slyšíme, poznáváme. Právě v naší tak překotné pádící době potřebujeme anděla opatrovníka ne proto, abychom se utápěli v minulosti, nýbrž abychom v hektice života neztratili poklad nashromážděný ze svých prožitků. V našem uspěchaném čase mizí velmi rychle vše, co jsme zachytili okem. Přecházíme od jednoho dojmu ke druhému, ale pak zjistíme, že v nás nemá co růst. Cítíme se jako rozbití. Nedovedeme vychutnat své prožitky. Mnoho lidí není dnes schopno prožít intenzivně svou přítomnost a procítit ji. Proto potřebují stále silnější impulsy zvnějšku, aby vůbec vnímali sami sebe.

Jedni z prvních mnichů vyvinuly metodu, jak žít plně v přítomnosti. Byla to meditativní metoda zvaná *ruminatio*, přežvykování. Vzali si do úst některé slovo Písma a přežvykovali je. Opakovali si je ve svém srdci, dívali se na ně ze všech stran. Tak se zabývali jediným slovem Písma po celé dny: to se v nich stávalo tělem, proměnilo je. Dalo jim pevný postoj vůči neklidu jejich ducha a vřavě tohoto světa. Zároveň je uschopnilo k tomu, že žili právě v onom okamžiku. Nic pro ně nebylo důležitější než být přítomen před přítomným Bohem.

Existuje jeden hezký výrok z doby Otců, který srovnává naše zacházení se slovem s chováním koně a velblouda. Velbloud se spokojí s trochou potravy a tu ustavičně přežvykuje. Kůň jí naproti tomu potřebuje mnoho a není nasycen nikdy. Otec Antonios nás napomíná, abychom se slovem Božím nezacházeli jako koně, nýbrž jako velbloudi. Abychom do sebe necpali stále nové a nové, nýbrž uchovávali ve svém srdci to málo, co jsme slyšeli a četli. To nás promění a pak z toho budeme moci žít. Dietrich Bonhoeffer píše ze svého vězení v Tegelu, jak se ve svém nitru vyvolává vzpomínky, které mu v samotě jeho vězeňské cely darují útěšné světlo. Uchoval si v srdci živou vzpomínku na různá setkání, na určitou bohoslužbu, na jistý koncert - a z těch pak žil v nepříznivé době. Jeho schopnost uchovat si hojivá slova a prospěšné zkušenosti dává odpověď na nářek Hölderlinův: “Běda mi, je zima; kde vezmu květiny a sluneční svit?” Uchoval si květiny své zkušenosti Boha, takže ho nemohly

rozkvétat i v neplodné pustině brutálních nacistických biřiců. V srdci si udržel sluneční svit, takže ho nemohl ohrozit chlad uzavřených lidí.

Anděl opatrovník tě nechce vést ke konzervativnímu postoji ani k úniku z přítomnosti. Spíše by tě rád nasměroval k tomu, abys chránil a střežil své cenné zážitky, abys je opatroval jako drahocenný poklad a opětovně ho obdivoval. To dodá tvému životu hloubku a bohatství. Budeš s to obstát i v situacích nepříliš růžových. Budeš také procházet pouštními úseky, aniž zhyneš žízní. Kdo nedovede uchovávat, ten potřebuje stále novou útěchu, novou potravu, nové zážitky, aby si vůbec uvědomil, že žije. Umění uchovat mě udrží naživu i tam, kde jsem odříznut od života, v situacích, když ztroskotáme a nemůžeme dál. Přeji ti, aby ti anděl opatrovník daroval schopnost v každém okamžiku intenzivně žít a schopnost Frederika, o němž se v jedné pohádce vypráví, že v létě sbíral sluneční paprsky i pestrost květů, aby se z nich mohl těšit zimě.

“Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi”. Jan 1, 11-12

Milí přátelé tento text o příchodu Mesiáše jsme několikrát slyšeli v kostelích při vánočních bohoslužbách. Bůh ve své lásce k lidem nechtěl žádným, ani tím nejjemnějším násilím narušit lidskou svobodu. Přišel na tento svět jako každé jiné dítě. Narodil se Marii a žil náš život. Přinesl s sebou ztracený Ráj. Zvyky a mravy, které tam ve své moudrosti ustanovil. Někteří lidé, především z židovského národa proroci, měli dar od Boha připomínat lidem, odkud jsme a kam směřujeme. Jak dosáhnout cíle naší cesty a především Komu máme naslouchat.

Protože je to tak dávno, co lidé ztratili ráj, některým se to zdá jako pohádka pro děti. Druzí si myslí, že je na tom kus pravdy, ale že my sami jsme schopni ztracený ráj dosáhnout. Buď svým rozumem, který technicky uschopní a vybaví lidstvo, aby přežilo všechny potíže a problémy. Dá lidem dobré zákony, lékaři najdou nesmrtný nápoj a technika bude pracovat pro člověka. A nebo dobrou vůlí se člověk smíří s přírodou a vším okolím a bude opět v harmonii se VŠÍM a ve VŠEM.

Takže přišel do vlastního, ale vlastní ho nepřijali. My jsme ho přijali, milí přátelé, ale jak je to kolikrát i pro nás těžké přijmout zvyky a mravy, které platily kdysi v Ráji a budou platit v Božím království. Neustále se učíme tyto zvyky realizovat ve vlastním životě, v rodině a ve vztazích k našim bližním. Míchá se nám do toho “naš svět”...

Odpustit - nezapomenout

Být milosrdný - všechno podle práva

Obětovat se - žít jenom pro sebe

Dát přednost druhému - musím být první za každou cenu

Vidět v druhém Boha - vidět v druhém konkurenta

Svět nemá žádný smysl - svět je v ruce Božích

Utrpení a bolest je prokletí - utrpení a bolest je tajemství

Bůh nám dal moc stát se opět jeho dětmi. Máme výborného učitele Ježíše Krista. Ať tento rok 2016 je pro nás všechny novou příležitostí stát se dobrými žáky ve škole Božích dětí.

Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON

Fr. Antonín

Smrtí vše nekončí

ukázka z knihy

Kam jdeme?

Jan Rybář

Předně je nutno zmínit se o teorii převtělování, o reinkarnaci. Dříve u křesťanů mimo zájem. Dnes ji někteří křesťané vyznávají spolu s evangeliem?! Z občanů ČR je to asi 20% vzdělaných v této nauce. Učení reinkarnace sem přišlo poněkud z Asie. Tady zmučovalo v trochu odlišnou nauku než v Asii. Tam člověk podléhá tajemnému zákonu Karmy: tvůj příští život bude odvislý od tvého dnešního chování. Bude to pokračovat tak dlouho, až se ti jednou podaří zbavit se reinkarnace a ocitneš se v nirváně (blaženosti). Bude to jen a jen tvoje zásluha. V křesťanství ovšem žijeme v riziku jediného života. Díky svědomí a Božím příkázáním se svobodně rozhodujeme pro dobro a proti zlu. Víme o riziku: žijeme jen jednou.

V Západním pojetí reinkarnace jde o něco trochu jiného. V době svého nynějšího života nestačíš naplnit všechny jeho možnosti. V "dalších životech" máš možnost růst až ke konečnému uzrání, zakončit reinkarnaci a vstoupit do nirvány. Je to proces bez rizika. Jednou stejně (po množství životů) završíš vlastními výkony tento proces.

U křesťanů to není cesta jedince. Je to otvírání se mého JÁ směrem k TY. Spolupráce. Cíl člověka je společenství Trojice, bod Omega, sjednocení všech v Kristu. Odpovídám na pozvání a přijímám pomoc, vedení, laskavou péči, neboť vstupuji do intimity, která je mi odhalována.

Není to jen můj vlastní výkon. Je to má kladná odpověď na nabídku; jdeme společně k Otci. Není to žádné individualistické sebezavršení. Člověk se netočí jen kolem sebe, nedává se druhým jen proto, aby získal budoucí štěstí.

Přicházíme k otázce oddělení duše od těla. Buddhismus slibuje, že se jednou těla navždy zbavíš, je to přítěž (kde se vzala)? Křesťanství potvrzuje, že tělo - to jsi ty, že tělo budeš mít navždy. "Věřím v těla vzkříšení" = Krédo. Ani dnes už ale nemáme to tělo, se kterým jsme se narodili. Křehké tělo, které máme teď, vyměníme ve smrti za tělo, které bude tvořit tajemné Tělo Kristovo. Duše tedy nemění jen různé "kostýmy" na jevišti světa. Tělo není ani klec, ani hrob duše (Platón). Tělo jsem já. Mé tělo je dle plánu Tvůrce formováno mou duší, jako je např. Dřevo formováno intencí truhláře v židli a nikoli ve skříň. Když duše utrpí šok, reaguje tělo (např. infarktem). Když duši zaplaví radost, tělo si poskočí. Již dříve jsme si řekli, že křesťanství respektuje lidskou přirozenost se vším všudy jaká je (pozitivní i negativní vlastnosti). Proto je pravdivé a proto jsme v něm i setrvali (rozum a víra). Rozumem jsme poznali, že k naší lidské přirozenosti patří nerozlučně a podstatně tělo (hmota). Zde je omyl buddhizmu: tělo k nám nepatří?! Jenže my poznáváme, jak je tělo spojeno v nerozlučnou jednotu s duší, jak to už bylo řečeno. Tělo nás spojuje s vesmírem, s jeho zákony a výkyvy. Skvrny na Slunci např. zaviňují srdeční potíže a tím i zármutek duše nad ztrátou zdraví. Skrze tělo jsme na duši ovlivněni dědičností (chromozomy!). Jsme podobni rodičům - předkům - tělesnou vizáží. Tělo (naše vizáž) nás navzájem rozlišuje, ale i spojuje. Tělo - vizáž způsobí, že se do někoho zamilujeme!

V nauce o reinkarnaci je tělo něco vyměnitelného, nižšího, méněcenného, ba negativního. Ale ono přece zaručuje naší identitu! A jedinečnost našeho života!

Nauka církve o zmrtvýchvstání zahrnuje tedy samozřejmě i naše tělo. Ted' "už nežiji já, ale žije ve mně Kristus." (Pavel Gal.) Křesťanská víra, hlásaná takto i učitelským úřadem katolické církve, nás tedy utvrzuje v tom, co o těle říká náš rozum i naše zkušenosti.

"Z mrtvých" nevstane jen duše, ale já (s tělem). Žijeme jen jednou, zemřeme jen jednou. (List Židům 9,26). Pokud mluví Ježíš v Janově evangeliu o znovuzrození z vody a Ducha svatého, míní tím jasně křest. Tím začal náš věčný život = vztahem ke Kristu, láskou ke Kristu. Začalo naše "nebe". Začalo růst z malého semínka - první dávky milosti ve křtu. V Kristu žijeme, v Kristu umřeme, v Kristu budeme oslaveni. Ne tedy něco (nirvána) ale Někdo, nám dobře známý, blízký, přitažlivý, je naší cestou i naším cílem. A též hmota, Země, Slunce, vesmír, vše to bude spolu s námi povýšeno navždy.

Pristáli.

prevzato: www.postoj.sk

Vitajte, Iračania!

Utekali pred Islamským štátom, už sú v bezpečí pod Tatrami.

Irackí kresťania sú už na Slovensku. Lietadlo s utečencami pristálo na letisku v Košiciach 10. decembra 2015 približne o 22.30. Teraz smeruje 149 asýrskych kresťanov do záchytného tábora v Humennom. Utečenci leteli z irackého Erbilu charterovým letom. Presun sa viackrát odkladal.

Pôvodne mali prísť už v pondelok, potom v stredu. Zdržanie spôsobila situácia vo vzdušnom priestore nad Irakom a Sýriou. Skupina kresťanov sa doteraz nachádza v utečeneckom tábore v Erbile, približne 25 rodín utieklo do Kurdistanu pred Islamským štátom, aby si zachránilo holé životy. Projekt presídlenia týchto ľudí ohlásili minulý týždeň nitrianske biskupstvo a ministerstvo vnútra. Rodiny preverili naše bezpečnostné zložky, po absolvovaní procedúry v táboroch nášho migračného úradu dostanú azyl.

Občianske združenie Pokoj a dobro ponúklo spolu s cirkvou v Nitre sieť dobrovoľníkov v nitrianskom regióne, kde by sa mohli po azylovom procese usadiť. Premiér Robert Fico však v nedeľu vyhlásil, že do obcí v okolí Nitry nepôjdu, ale štát nájde vlastné riešenie. Pred odchodom na letisko. Tábor Mar Ellia v Erbile sa stal pre kresťanov útočiskom po tom, čo museli opustiť svoje domovy a utiecť pred ISIS.

Ako uvádza agentúra TASR, za pomoc pri úniku pred hrozbou Islamského štátu poďakoval za skupinu chaldejský kňaz Douglas Al-Bazi, ktorý irackých kresťanov na ceste na Slovensko sprevádzal.

Douglas vyjadril vďaka slovenskej vláde, cirkvi a všetkým, čo sa na evakuácii a presídlení podieľali: „Ďakujem ľudu Slovenska, že otvoril náruč prenasledovaným kresťanom, ktorí potrebujú bezpečné miesto a nový domov. Vážime si vašu bezpečnosť a uisťujem vás, že naši ľudia

sú mierumilovní a radi sa stanú vašou súčasťou. Ďakujem za vašu štedrosť, že ste prijali túto skupinu a dovolili môjmu ľudu stať sa produktívnymi občanmi tejto veľkej krajiny,“ uviedol otec Douglas, ktorý sa o niekoľko dní vracia naspäť do Iraku.

“Not in God’s Name”

Confronting Religious Violence

Rabbi Jonathan Sacks

Analysis: Father John Flynn

The fight against religiously motivated violence will be one of the defining battles of the twenty-first century, wrote Rabbi Jonathan Sacks at the start of his new book, “Not in God’s Name: Confronting Religious Violence,” (Schocken Books).

Sacks, who was Chief Rabbi of the United Hebrew Congregations of the Commonwealth from 1991 to 2013, deplored how only too often “people have killed in the name of the God of life.”

When religion is used for political ends it is not righteousness but idolatry and to invoke God to justify violence is not an act of sanctity, but a kind of blasphemy, Sacks argued in the book’s opening chapter.

Radical political Islam has grown steadily stronger since September 11, 2001, Sacks commented, and episodes of violence committed against Christians, Muslims, and Jews have become more frequent.

He pointed out that many of the terrorists come from European homes, have had a university education and were regarded as likeable people before their radicalisation. This transformation from ordinary people into murderers was called by Sacks altruistic evil, that is, evil carried out in the name of high ideals.

Turning to the relationship between religion and violence much of what has been written has centered on three ideas, according to Sacks.

First, religion is the major source of violence, therefore if we want a more peaceful world we should abolish religion. *Second*, religion is not a source of violence, rather people are made violent either by the desire for power or because they are manipulated by others. *Third*, our religion is for peace, but other religions are violent.

None of these explanations is true, Sacks argued. In relation to the first, one survey found that of 1,800 conflicts in the Encyclopedia of War less than 10% involved religion. As for the second, when people define their violence as based on religious motives to deny this is simply wrong. And the third explanation is simply a reflection of how people tend to regard their group as superior to others.

The connection

Summarizing the argument of his book Sacks explained that there is a connection between religion and violence, but it is oblique, not direct.

Religion, he said, is the most powerful force to create and maintain large-scale groups as it solves the problem of trust between strangers. Most

conflicts and wars are about secular matters, but sometimes religion is enlisted in the support of aggression.

What makes today's situation especially dangerous is that we are living at a time when the West is vulnerable to religious extremism. Sacks attributed this in part to the trend in past decades to moral relativism. If everything is relative then nothing is absolutely wrong, including violence.

Then, there is the possibility of widely disseminating ideas through the Internet, a disruptive force that Sacks likened to the effect that the invention of the printing press had at the time of the Reformation.

"Weapons win wars, but it takes ideas to win the peace," said Sacks. In this context he argued that the twenty-first century will be a time of desecularization. One of the reasons why this will be the case is that religion addresses one of the great omissions of Western society, which is the need for identity. The quest for personal autonomy, individual rights, and spirituality instead of religion has led to a situation where: "We no longer know who we are or why," Sacks observed.

Jihadists and suicide bombers join radical movements "to alleviate the isolation of the lonely crowd and become, however briefly, part of an intense community engaged in the pursuit of something larger than the self," Sacks commented.

No truth by force

After a number of chapters examining various aspects of Biblical spirituality and the monotheistic religions Sacks concluded that: "Religion is at its best when it relies on strength of argument and example. It is at its worst when it seeks to impose truth by force."

In his concluding chapter Sacks returns to the book of Genesis and the story of Cain and Abel, which he maintains, reveals the fundamental conflict within the human condition: "the struggle between the will to power and the will to life."

What drives ISIS and other extremist groups is the desire for power and conquest, political goals that, Sacks said, is the way of Cain, not that of God.

To confront this challenge the West must recover its ideals, Sacks urged. Moreover, he affirmed that the world can be changed, citing as proof of this the change in relations between Jews and Christians since World War II.

This holds out the hope that Jews, Christians, and Muslims can stand together to defend humanity, life, religious freedom and God.

"The real clash of the twenty-first century will not be between civilizations or religions, but within them," Sacks argued. The clash will be between those who accept and those who reject the separation of religion and power. The crimes of religion, Sacks warned "involve making God in our image instead of letting him remake us in his." God is calling us, he concluded to let go of hate and to be a blessing to others regardless of their faith.

Krátce po sametové revoluci, někdy v roce 1990, zaznělo v jednom z brněnských kostelů kázání, které mladý kněz začal provokativně slovy: „Nevěřím v Boha...“ Poté do napjatého ticha pokračovalo vysvětlení, v jakého Boha to kazatel vlastně nevěří:

převzato: www.vira.cz

Nevěřím v Boha

který by o mě nestál, nechal by mě přijít na svět jen omylem;
kterému by na mne nezáleželo, neměl by ve mně zalíbení;
který by mě s láskou nepřijímal takového, jaký jsem;
který by si přál, abych z něj měl strach a úzkost;
který by mě hodnotil jen podle výkonu;
který by na mě číhal, aby mě přistihl při činu;
který by mi nepřál žádnou lidskou radost;
který by neměl pochopení pro mou slabost, nestálost
a zapomnětlivost;
který by litoval, že mi kdy dal svobodnou vůli;
který by se na mne hněval a nechtěl mi dál odpouštět;
který by mi řekl, že jsem ho zklamal a nechtěl mi dát novou šanci;
který by si liboval v mém utrpení nebo byl netečný, když trpím;
který by mi bránil růst, rozvíjet se a podnikat nové věci;
který by měl raději ty, kteří nic neriskují a tak si „neumažou ruce“;
který by nijak nereagoval na mé otázky a hledání;
který by mě opustil, jakmile se od něho začnu vzdalovat;
který by se nechtěl dát poznat tomu, kdo ho s upřímností hledá;
který by sám nehledal všechny, kdo ho ještě nezačali hledat.

**Vánoční mše svatá v české kapli Panny Marie Hostýnské
v národní svatyni Immaculate Conception
ve Washingtonu DC bude**

v neděli 3. ledna 2016. Začátek v 12.15pm

**Všichni jsou srdečně zváni. Přijďte s námi oslavit narození
Pána Ježíše - zazpívat koledy a poděkovat Pánu Bohu za víru.**

30. listopadu Popularita papeže Františka zamíchala v Itálii pořadím nejoblíbenějších křesťanských jmen - nejvíce rodičů totiž předloni (2014) dalo svým novorozeným synům právě jméno Francesco. Vyplývá to z dat italského statistického úřadu Istat.

3. prosince P. Tomáš Halík po zisku "duchovní nobelovky", Templetonovy ceny, získal do sbírky další světové uznání. Profesor Univerzity Karlovy byl jmenován viceprezidentem Rady pro výzkum hodnot a filozofie ve Washingtonu. Jde o instituci, která přes 40 let sdružuje světové filozofy a vědce ve společenskovědních oborech.

10. prosince The Pope's secretary of state has announced that during the Jubilee of Mercy, which began this week and extends through November 2016, the Holy Father will not make pastoral visits within Italy. This is due to the intensification of activities during the jubilee, including a monthly audience to be held on Saturdays.

11. prosince Ve věku 72 let zemřel bývalý českobudějovický biskup Jiří Paďour. Skonal po krátké nemoci v hospici Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích.

14. prosince Vláda schválila přesídlení 37 křesťanských rodin z Iráku do Česka. Celkem 153 uprchlíků pocházejících z Kurdistanu a Libanonu přijede do Česka v zimě ve třech skupinách. Informoval o tom premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD). Na přesídlení se bude podílet Nadační fond Generace 21 a zaštitíly ho církevní instituce.

17. prosince Papež František schválil zázrak přisuzovaný Matce Tereze a je připraven vydat dekret o jejím svatořečení. Proslulá katolická misionářka by podle vatikánského deníku Avvenire mohla být 4. září příštího roku prohlášena za svatou. U příležitosti Svatého roku milosrdenství.

22. prosince Z důvodu hospitalizace byl až do odvolání zrušen plánovaný program biskupa Lobkowicze. Biskup podstoupil chirurgickou operaci, která bude vyžadovat několik týdnů rekonvalescence. "Po operaci se biskup cítí dobře a děkuje za modlitební podporu kněžím i věřícím diecéze," vzkázal prostřednictvím mluvčího biskupství Pavla Siudy. Vánoční bohoslužby, které měl biskup celebrovat v katedrále a konkatedrále, bude celebrovat generální vikář Martin David.

Blahopřejeme k narozeninám

v **měsíci lednu**: Maxim Jan Nehybka 1. ledna, Zuzka Petrova 1. ledna, Denny Rutar 4. ledna, Barbora Weirich 12. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, Irene Mergl 17. ledna, Milan Sikorjak 20. ledna, Milan Večeřa 21. ledna, Miroslav Kašpar 22. ledna, Marta Kotyza 25. ledna, Nela Brabec 27. ledna, Olga Ludvik 27. ledna, Marianne Solfronk 28. ledna, Jan Pasáček 29. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Helen Hlinka, Elen Samek, Karel Chrobak, Alexander Dolinay, Simona Kostka, Mila Kania, Antonin a Radmila Bartos, Petr a Greta Bunza, Jana Dickerson, Frank Schultz, Jarmila Vins, Daniel a Tomas Brabec, Růžena Bunžová, Paul T. Weirich, Věra Lepsik, Josef a Olga Chalas, Božena Smrčka, Jitka Blaha.

úmysly mší svatých v měsíci lednu 2016

datum	úmysl	dárce
1. ledna	Za + Jana Bednáře	rodina Bláhů
3. ledna	mše ve WDC za krajanskou rodinu	
6. ledna	Za + otce Jána Juráši a bratra Jana Juráši	rodina Juráši
10. ledna	Za + Karla Weiricha	Pavel Weirich
13. ledna	Za duše na které nikdo nepamatuje	rodina Bláhů
17. ledna	Za + Antonína a Marii Sádlikovy	manželé Sádlikovi
20. ledna	Za + Aničku a Jiřího Kořeňovských a dceru Marušku	Bohdan a Jiřina Kowalyk
24. ledna	Za babku Máriu Jurášiovu	rodina Juráši
28. ledna	Za + rodiče Slívovy a Lubomíra Králíčka	Barbara Brakman
31. ledna	Za + rodiče Josefa a Josefu Klusáčkovy	Bohdan a Jiřina Bohdalyk

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Kdo by neznal tuto ženu, misionářku milosrdné lásky k malomocným, chudým, bezdomovcům, opuštěným. Už několik let po její smrti si celý svět neustále připomíná její dílo a v nesčetných filmech, relacích a diskuzích se vrací k tomu, v čem spočívá odkaz jejího života pro nás všechny. Je obdivována jak křesťany, tak i nekřesťany a vyznavači všech náboženství a kultur. V posledních letech jejího života se stala mediální hvězdou, nositelkou mnoha nejvýznamnějších celosvětových vyznamenání, cen, anket. Snad o žádném významném člověku dvacátého století nebylo napsáno tolik knih jako právě o ní... A přesto: Jedenáct let po její smrti vyšla kniha, která Matku Terezu staví do úplně nového úhlu pohledu – postulátor kanonizačního procesu blahoslavené Matky Terezy, kněz Brian Kolodiejchuk, Kanadčan působící ve Vatikánu, měl jako nikdo jiný tu čest studovat soukromé dopisy této svěťice. Na základě těchto dopisů vydal pak knihu: *Come Be My Light: The private writings of the “Saint from Calcuta”*. Zpráva o této knize obletěla jako blesk celý svět a začala vycházet v překladech mnoha jiných jazyků. V roce 2008 vyšla také v českém překladu v Karmelitánském nakladatelství – “Pojd’, buď mým světlem”. Až doposud byla Matka Tereza známá jako svěťice lásky k nejchudším z nejchudších. Nedalo se to skrýt. V dopisech, které napsala několika velice blízkým lidem, však odkrývá něco, co poukazuje na cenu, kterou platila za to, že je tak známá a obdivovaná médii: od svých asi 50 let života, tedy skoro 40 let před smrtí, trpěla velikou duchovní samotou, opuštěností, mohli bychom použít i slovo deprese, měla obrovské krize víry, neviděla smysl své činnosti, nevěděla, jestli ji má Bůh rád, jestli vůbec Bůh je, cítila duchovní prázdnotu. Stala se navenek plachou, nemluvící, i když ji lidé oceňovali a vyznamenávali, ona jen v pokoře a beze slov přebírala ceny. Z lidského hlediska je prakticky nepochopitelné, jak mohla přesto všechno dělat to, co dělala, v čem hledala motivaci, sílu. Nechci dále napovídat čtenáři, o čem kniha jejich dopisů je, chci jen říct, že je to fascinující kniha svědčící o nesmírné pokoře a obrovské víře jednoho člověka.

4. prosince 2015 byl uveden do kin film o Matce Tereze “The Letters”. Je velmi hezký zpracován a diváci mohou aspoň na moment shlédnout podmínky a prostředí, ve kterém Matka Tereza žila, a kde zasvětila celý svůj život pro lásku k Ježíši a jeho bratrům a sestrám.

